4
3.1.1977
250 krş.

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Y. Ergündoğan
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

Haftalık Siyasi Gazete

"TÜRKİYE: SÖMÜRÜLEN ÜLKE"

TEPİ ÇİZGİSİNİ KARARLILIKLA SAVUNALIM

12 Mart faşist döneminden önceki solun bölünmüşlüğü yeni boyutlara ulaşmış olarak kendini koruyor. Devrimciler bu bölünme nedeniyle 12 Mart faşist döneminde egemen güçlerin karşısına bir bütün olarak çıkamadılar. Darağaçları, katliamlar, işkenceler ve zindanlarla dolu 12 Martın ardından faşist dönemi yaşadık. 12 Ekim 73 seçimleri ile halkımız Filipin tipi demokrasiciliğin oyununa son verdi. Artık egemen güçler sömürdükleri emekçi halkımızın reyleriyle bir daha işbaşına gelemeyeceklerini anladılar. Son olaylar faşist cephenin açık faşizmi tezgâhlama çabalarından başka bir şey değildir. Halkımız için ya gerçek demokrasi ya da faşizm vardır gündemde.

Bu dönemde devrimcilere demokratlara büyük görevler düşmektedir. Faşist cephenin bu oyunu bozulmalı ve halkımızın kurtuluşu yolunda mesafeler almalıyız. Halkımızın bir 12 marta daha tahammülü yoktur. Tarihi bir sorumlulukla görevlidir devrimciler.

Bu görev nasıl başarılacaktır.

Bu görevin başarılması herşeyden önce devrimci bir güçbirliğin sağlanmasına bağlıdır. Bu devrimci güçbirliği bir partinin öncülüğünde olacaktır. Doğru siyasetiyle sosyalizmi Türkiye gerçeklerine uygulayan, sağ ve sol sapmalara karşı kesin ideolojik mücadele veren, hazır devrim reçetelerine bel bağlamayan bir parti.

Bugün Türkiye soluna baktığımızda partisiz devrimcilerin, üniversiteleri devrim alanı zannederek, anti faşist anti emperyalist bir gösteride toplanan yurtseverleri kendi güçlerinin somut belirtisi olarak dergilerinde gösterip, birbirlerine sol adına, güç adına ahkâm kesmeleri bir çocukluk hastalığından başka bir şey değildir.

Bir yanda Kâbecilik anlayışıyla Pekin papağanlığı yapanlar, aralarında görüş farkları nüans farkı olmasına rağmen, dar grupçuluk anlayışıyla kendi tekkelerinin propagandasını ısrarla yapmayı, devrimci mücadele biçimi ve bu mücadelenin öncü gücünün kendileri olduğunu lanse etmeye dergilerinde devam etmektedirler.

Objektif ve Subjektif şartları hesaba katmadan, içinde bulunduğumuz durumu tahlil etmeden, dergilerinde eylemlerinde tüm hızıyla anti sovyetizm şampiyonluğu yapmakta ve hatta DP milletvekillerinin sovyetler hakkındaki görüşleri kendilerine sorularak bir roportaj biçimde devrimcilik adına dergilerinde pervasızca yazılmaktadır.

Dünyanın belli başlı Sosyalist ülkelerini kendilerine merkez edinip, onların ağzıyla konuşan bu gruplara karşı kesin ideolojik mücadele gündemdedir. Bu gruplar hedef şaşırtmaktadırlar. Faşizme karşı mücadele gündemdeyken hayali Sovyet düşmanlığı ile «Akdeniz Akdenizlilerindir» gerici sloganı ile hareket edip, egemen güçlerin ekmeğine yağ sürmektedirler.

Türkiye devrimini Türkiye'li devrimciler yapacaktır. Başta kendi gücümüze güvenmeliyiz. Bunu derken dünya Sosyalist sistemini bir kenara atmıyoruz.

İçinde bulunduğumuz Milli demokratik Devrim aşamasında baş görevimiz faşizme karşı mücadeledir. Faşizme karşı mücadele gruplarla, derneklerle verilmez. Bir partinin önderliğinde verilir.

Hedefimiz Tam Bağımsız ve Gerçekten demokratik Türkiye'dir. İşçi sınıfının önderliğinde emperyalizm ve feodalizmle çelişen tüm güçlerle birlikte verilecektir bu mücadele. Bu mücadelenin başarıya ulaşabilmesi için ;

— Hazır devrim reçetelerine bel bağlayan şabloncu tüm görüşleri teshir edelim.

— Reformizm ve kaçak burjuva maceracılığına karşı mücadele edelim.

— Birlikten yana, halkının kurtuluşundan yana olan tüm devrimin sorumluluğunu duyan sosyalistler T.E.P.'in saflarında yerini almalıdır.

Bu birlikten güç doğacaktır.

T.E.P.'nin doğru siyasetini kitlelere maledelim.

Faşizme karşı omuz omuza.

Yaşasın Tam bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye!

U. ÖKTEM (Düzce)

İçindekiler

«Türkiye: Sömürülen Ülke.....1
Tep çizgisini kararlılıkla Savunalım.....2
Yeni yıla girerken.....3
Türkiye'de üç akım var.....5
«Vatan Savunması» Üzerine 4
«Emperyalizmle bütünleşme» Dedikleri 6
Lockheed olayı.....7
Türkiye: Sömürülen ülke.....8
Yenilen Onuru Değil Bedeniydı 14,
EVRENE GÖÇEDENLER.....16

BAĞIMSIZ TÜRKİYE ■ Haftalık siyasi dergi ● Sahibi: M. Lütfi KIYICI ■ Yazı işleri md. Süleyman ASLAN ■ Yönetim yeri: Ticarethane sokak No: 12/7. A Cağaloğlu-İstanbul. ● Dizgi-Baskı: Divan matbaası ■ Abone şartları yurt içi - yıllık 120 lira 6 aylık 60 lira Yurt dışına iki katıdır. BASKI TARİHİ: 30: 12 1976

BAŞYAZI :

Yeni Yıla Girerken

● **EVET, 1976 YILI TÜRKİYE'Sİ KARANLIKTI... AMA, 1976 YILI TÜRKİYE'DE İLK KEZ BİR MAYIS İŞÇİ BAYRAMININ YÜZBİNLER TARAFINDAN AÇIKÇA KUTLANDIĞI YIL OLDU. 1976 YILI TÜRKİYE'DE İLK KEZ YÜZBİNLERCE İŞÇİNİN KATILDIĞI BİR SİYASİ GREV YAPILDI...**

Yeni yıla girdik. 1976 geçmiş oldu. Yeni yıla girişi patron, ağa takımı Batı tüketim toplumları, burjuvaları gibi kutlarlar. Onları taklit ederler. Onlar gibi giyinirler, süslenirler, düzenledikleri gecelerde yerler, içerler, sabahlara dek eğlenirler. Bu çeşit yılbaşı eğlencesi bize yabancıdır. Halkımıza ters düşer. Bu emperyalist Batı taklitçiliğinin bir belirtisidir.

Ama, yılbaşı Türkiye emekçileri için de bir anlam taşır. Yılbaşı devrimcilerin sona eren yılın muhasebesini yaptıkları, yeni yıldaki devrimci görevlerini saptadıkları ve tazelenmiş bir coşku ile bu görevlerin başarılmsında kendilerine düşeni yapma azmiyle yeni yıl daldıkları gündür.

En özet biçimde ifade ederek söyleyelim ki, arkada bıraktığımız 1976 yılı, MC Türkiyesi için karanlık bir yıldı. 1976 emekçi halkımız için mutsuzluk yılı idi. 1976'da emperyalizmin işbirlikçisi asalak güçler, ülke üzerinde sömürü ve baskılarını daha da yoğunlaştırdılar. Emperyalist tekellerin en üstün kârlarına ve bir avuç işbirlikçi patron-ağa'nın büyük vurgunlarına karşılık, emekçi halkımız durmadan artan pahalılığın ve işsizliğin altında ezildi. 1976 yılı Türkiye'de çalışan insanın gerçek gelirinin gittikçe azaldığı yıldır.

1976'da işbirlikçi sınıfların çıkarlarının savunucusu gayri-milli cephe, iktidarını sürdürdü.. Faşist cephe hükümet oluşunu değerlendirmeyi bilmiştir. Köşe başlarını tuttular. Devletin önemli kilit noktaları denetimlerindedir. MİT'i ile, polisi ile baskı kuvvetleri emir ve hizmetlerindedir. Bunları işbirlikçi partilerin özel milisi gibi kullanabiliyorlar. Birçok devlet dairesi faşistlerin karargâhı durumuna getirilmiştir. Tüm eğitim mekanizmasında faşist terörü estirebiliyorlar. Amaçları, okulları faşist yetiştiren kurumlar durumuna düşürmektedir.

1976 siyasi cinayetlerin görülmedik bir sıklıkla birbirini izlediği yıl oldu. Faşisf katiller, iktidarın himayesinde olduklarını, yaptıklarının yanlarına kalacağını bildiklerinden pervasız hareket ettiler.

Faşist cephe 1976 yılında bir darbe ile açık faşizme geçiş koşullarını tezgâhlamak için elinden geleni yaptı. Bugün ellerinde ülkenin dört bir köşesinde üstlenmiş silâhlı bir faşist terör örgütleri var. Tayland'da, Şili'de olduğu gibi CİA tezgâhı bir faşist darbe halinde bu gizli faşist terör örgütüne yurtsever kırımları yaptırmayı tasarlıyorlar. Türkiye'nin demokratik güçleri bu hesapları bozacaktır, bu kesin. Ama gene de böyle karanlık özlemler içindedir faşist cephe.

1976 yılı rüşvet ve yolsuzlukların ayyuka çıktığı yıl oldu. Demirel sülalesinin vurguları her zamankini aştı. Yahya Demirel olayı bunlar içinde küçük bir ayrıntıdır. Lockheed skandalında MC iktidarı rüşvet alanların adlarını neredeyse resmen gizliyor.

Evet, 1976 yılı Türkiyesi karanlıktı. Ama, bu yoğun karanlıkta da yer yer aydınlık noktalar eksik değil. Herşeye karşın 1976 Türkiyesinde geleceğin müjdecisi ilerici güçler, Türkiye işçi sınıfı, tüm emekçiler daha hızlı bir bilinçlenme süreci içine girebildiler. Bu yıl emekçilerin bu hızlı bilinçlenmesinin somut sonuçlarını gördük.

1976 yılı Türkiye'de ilk kez Bir Mayıs İşçi Bayramının yüzbinler tarafından açıkça kutlandığı yıl oldu. 1976 yılı Türkiye'de ilk kez

yüzbinlerce işçinin katıldığı bir siyasi grev yapıldı. Ve MC iktidarının DGM'leri yasalaştırma çabalarına karşı patlak veren bu büyük siyasi grev sonucuna vardı, başarılı oldu.

1976 yılı Türkiye'de soldaki bölünmüşlüğün bu ülkede devrimci potansiyeli nasıl baltaladığının daha iyi anlaşıldığı, Türkiye solunda sağlam ne varsa, onun birliği için çalışmanın başta gelen devrimci görev olduğunun iyice bilincine varıldığı ve birlik için çabaların arttığı yıl oldu.

Bu çabaların ergeç amaca ulaşması ve Türkiye toplumunda tüm devrimci potansiyeli seferber edebilen işçi sınıfının öncü birliğinin tüm emekçilerin gerçek siyasi örgütünün tarihsel gelişmemize damgasını vurması kesindir.

Ama yolun başında olduğumuz da bir gerçek. Bugün hâlâ Türkiye'de CHP gibi dönüşümcü eğilimler gösteren bir burjuva partisi kendine sosyal demokrat diyen AET emperyalistleriyle kader birliği durumuna girmeyi marifet sayan bir parti «tek umut» ışığı gibi görünebilmektedir, karanlık gecede.

Bugün Türkiye'de Türk-İş ile kıyaslandığında işçiye olumlu bir alternatif gibi görünmekle ve öyle olmakla birlikte gene de işçi sınıfının iktisadi mücadele örgütünden başka şey olmayan DİSK bir siyasi örgüt gibi demokratik kuruluşlara yön verme durumuna itilmekte ve bu meslek konfederasyonu doğal olarak kendisine yüklenen bu işi anın devrimci görevinin emrettiği biçimde başaramamaktadır.

Yeni yıla, karşımıza dikilen bütün bu soruları emekçi halkımızın yararına, Türkiye proleter devrimci hareketinin yararına çözümlemek azmi ile girelim.

Onun için «mutlu bir yeni yıl» dilemiyoruz. Halkımız, mutluluğu tatmak için daha çok yıllar nice mücadelelerden geçmek zorundadır.

Halkımıza «Başarılı mücadelelerle dolu bir yeni yıl» diliyoruz.

VATAN SAVUNMASI ÜZERİNE

BAĞIMSIZ TÜRKİYE'nin geçen sayısında «Gerçek 'Sosyal Emperyalist' Kim?» başlıklı bir yazı çıktı. Bu yazıda özetle, «Sosyal emperyalist» sıfatının ilk kez Lenin tarafından emperyalist savaşta kendi burjuvazileri yanında yer alan ve kendi işçi sınıflarını başka ülkelerin işçilerini boğazlamak üzere savaşa süren ve böylelikle proleter enternasyonalizmine ihanet eden İkinci Enternasyonal sosyal demokratları için kullanıldığına işaret edildi. Ve bugün sosyalist geçinip de şövenliği, moskof düşmanlığını kışkırtarak ABD ya da AET safında SSCB'ye karşı savaş kışkırtıcılığı yapanların tutumunun pek farklı olmadığını belirttik. Ve sosyal emperyalist sıfatını biz bunlara yakıştırdık.

Yazıda İkinci Enternasyonal şövenlerinin tutumlarını haklı göstermek için «vatan savunması» sloganını ileri sürdüklerine değindik. Ve bu sloganı tırnak içine aldık. Bu konuyu biraz deşmenin gereği var: Emperyalist saldırganların demagojisi olarak değil, gerçek anlamıyle vatan savunması devrimci güçlerin, gerçek yurtseverlerin kârıdır. Onların görevidir. Bugün dünyada tüm sömürülen, ezilen ülkelerde vatanı savunan, ulusal bağımsızlık uğruna savaşan güçler başta işçi sınıfı olmak üzere toplumdaki ulusal sınıf ve tabakalardır, bunların temsilcisi kişiler, örgütlerdir. Vatan satıcıları da emperyalizmin işbirlikçisi sömürücü sınıflardır. Bunların çıkarlarının savunucusu örgüt ve kişilerdir.

Türkiye'de de bu böyledir. Türkiye'de bugün vatan nasıl savunulur? Ulusal bağımsızlığa, ulusal değerlere sahip çıkmakla, emperyalizme ve onun işbirlikçilerine karşı durmakla; bağımsızlık mücadelesinin ayrılmaz parçası olan demokrasi mücadelesini tüm alanlarda vermekle, bu mücadeleyi verecek siyasî örgütü yaratmakla, bu devrimci örgütün emekçi yığınlar içinde derin kökler tutmasını sağlamakla.

Evet vatan savunması emperyalizme karşı yapılır. Açıkcası Türkiye toprağında saldırı üsleri bulunan ve toplumsal hayatımızın tüm alanlarını ahtapot kollarıyla sarmış olan Türkiye'nin kanını emen ABD emperyalizmine karşı. Türkiye'de casusluk örgütü CİA'sıyla 12 Mart faşist darbeleri hazırlayabilen ABD emperyalizmine karşı ve onun müttefiki olan AET ve Japon emperyalistlerine karşı.

Bu mücadelede kime dayanacaksın? Nereden güç alacaksın? İlk önce kendi öz gücünden. Kendi emekçi halkının devrimci gücünden. Önce ona dayanarak bağımsız olarak yaratıcılıkla devrimci çizgini saptayacak o çizgiyi yürekle izleyeceksin.

Ama Türkiye bu dünyanın içindedir. Emperyalizm bir dünya sistemidir. Onun karşısındaki devrimci güçler de dünya ölçüsünde dayanışma durumunda olmak zorundadırlar. Kimdir bunlar? Tüm sosyalist dünyadır. Tüm dünya ulusal kurtuluş hareketleridir. Tüm dünya devrimci işçi sınıfı hareketleridir.

Türkiye devrimi kendini bunlardan tecrit edemez. Türkiye'de vatan savunmasını da içeren devrimci mücadele tüm dünya ilerici güçleriyle dayanışma durumunda verilecektir. Vietnamdan Küba'ya kadar, Kore'den Angola'ya kadar her yerde bu böyle oldu. Türkiye'de de böyle olacaktır. Olmaktadır.

TÜRKİYE'DE ÜÇ AKIM VAR

Türkiye solunda belli başlı üç akım var.

Bu üç akımdan hiç değilse ikisinin kökenleri eskilere, proleter devrimci hareketin ilk yıllarına dek uzanır.

Yarım yüzyılı aşkın bir süreden beri Türkiye'de emekçi halkın davasına inanan, bu dava uğruna gücü yettiğince savaşan devrimciler hep çıkmıştır. Bunların bir örgüt çatısı altında birleşmeyi başardıkları dönemler de oldu. Bunlar, dünya devrimci işçi hareketine ters düşmeden sosyalizmin bilimini kendi ülkelerinin koşullarına yaratıcı bir tutumla uygulama çabasını gösterdiler.

Bugün dışarıdan hazır devrim reçeteleri bekleme doğmatizmine düşmeden, herhangi bir merkezin papaganlığını yapmadan, bağımsızlık ve yaratıcılık tutumu içinde devrimci çizgimizi saptamaya çalışan ve bu çizgiyi izleyen Türkiye proleter devrimci hareketi, geçmişteki bu akımın sürdürücüsüdür. Hareketimiz içinde geçmişte sağlam ne varsa onun mirascısıdır bu akım.

Son yarım yüzyıl içinde, Türkiye'de her zaman bir salon sosyalizmi oldu. İşçi sınıfının sayıca ve bilinç bakımından göreli zayıf bulunduğu, geri bıraktırılmış bir küçük burjuvalar ülkesinin bağımlı kapitalizm koşullarında bu, kaçınılmaz bir şeydir.

Nedir salon sosyalizmi? Proleter devrimci harekete katılmanın zorunlu olmadığı, disiplin ve fedakârlık ruhundan nasibi olmayan küçük burjuva aydınların çağımızın devrimci düşüncesinin etkisiyle, bu toplumdan duydukları aydın huzursuzluğuna bir sosyalist kisve giydirmelerinden doğan akımdır.

Salon sosyalizmi koşullara göre, zaman zaman proleter devrimci harekete muhalefet etmiş, zaman zaman hizaya girer gibi görünmüştür. Ama her zaman proleter devrimci hareketin paraziti olmuştur. Bu salon sosyalizmi geleneğinin temsilcilerinden bir grup bugün TİP yönetimindedir. Ve bunlar her vesileyle salon sosyalistliklerini açığa vuruyorlar. Geçer akçe saydıkları Moskova çizgisini benimser görünüyorlar. Ama eğilimleri daha çok Moskova çizgisine sağdan karşı çıkan gelişmiş tüketim toplumlarının işçi partileri doğrultusundadır. O çevrelerdeki modayı titizlikle izlerler. Tüketim toplumları sol kitle partilerinde yaygın sağ görüşleri Türkiye gibi sömürülen yoksul ülkeye aşılamaya kalkarlar.

Sosyalist hareketimiz içinde sağ sapmanın temsilcileridirler. Bu sapmaya karşı mücadele, proleter devrimci çizgiyi tutarlı bir biçimde savunmanın gereğidir.

Bu sağ sapmanın başka temsilcileri de var: Mülteciler grubu gibi, sağ sapmanın bu iki kolu arasında rekabet ideolojik bir nitelik taşımıyor. İkisi de ayni ata oynamaktadır. Burada kariyerist tutumlar kişisel geçimsizlikler etken olmaktadır.

Denecektir ki; TİP yönetimi 12 Mart öncesinde uzun yıllar DİSK ile birlik olmuştur. DİSK günün koşullarında Türk-İş'in Amerikancı sarı sendikacılığına kıyasla işçinin iktisadî mücadelesinde daha dürüst bir sendikacılığı temsil etmektedir. Bugün DİSK TİP'e sırt çevirmiştir. Bu konfederasyon içinde sağ sapmanın öteki kolu bir ölçüde etkin olabilmektedir. İşçi hareketi ile iç içe duruma, gelebilen bir siyasî akımı «salon sosyalizmi» diye nitelendirmek, yanlış olmaz mı?

Denecektir ki, sizin proleter devrimci hareket dediğiniz akım sendika hareketi üzerinde bugünedek uzun boylu etkin olamadı. «Proleter» sıfatını hak etmek için böyle bir etkinlik şart değil midir?

Bu soruları doğru olarak cevaplandırmak için bizdeki biçimsel demokrasinin niteliğini, o demokrasi içinde sendika hareketinin rolünü bilmek gerekir. Türkiye tarihsel gelişmesi gereği hiçbir zaman gerçek bir burjuva demokrasisi tanımadı. Egemen çevrelerin iç ve dış etkenlerin zorlamasıyle bundan otuz yıl kadar önce uygulamaya giriştiği çok partili düzen önünde sonunda sola kapalı sağa alabildiğine açık bir sahte demokrasi oldu. Bu düzende hakiki sol, proleter devrimci hareket tek parti düzenindekinden bile daha ağır bir baskı altında tutuldu. Türkiye'de Türk-İş'in temsil ettiği sendikacılık doğrudan doğruya bu sahte demokrasinin ürünüdür. DİSK, bu cins sendikacılığa karşı, soldan bir tepkiyi temsil ediyorsa da, gene de birçok bağlarla düzene bağlıdır. Egemen çevreler bu aşamada proleter devrimci hareketten uzak durmak koşuluyla sendikacılığın bu kolunun varlığını sineye çekmektedirler. Bu konfederasyonun iktisadî mücadelede Türk-İş'e kıyasla daha dürüst davranması, demokratik mücadelede bazı olumlu çıkışları bu gerçeği değiştirmez. Öyle ki, bugün Türkiye'de devrimci sendikacılığın uzlaşılıcılığı alt edebileceği koşulları yaratmak henüz önümüzdeki görevdir.

Böyle tarihsel koşullarda Türkiye solunda bir sağ akımın sendikal hareketin bir kesimi üzerinde etkin olması sağcı «salon sosyalizmi» niteliğini değiştirmez.

Türkiye solundaki üçüncü akımın geçmişi okadar eski değildir. Bu akım bir işçi hareketinden kopuk küçük burjuva aydın bunalımının bir ürünüdür. Son şekillenmesini Sovyet - Çin çatışmasının hat safhaya ulaşmasıyla aldı. En tutarlı temsilcisi «PDA'cılar» diye bilinen gruptur. Ciddiye alınması gereken tek Pekinci grup budur. Bunların tutarlılığı kayıtsız şartsız ve bağnaz Pekin çizgisi savunucusu olmalarından ileri geliyor. Çin Halk Cumhuriyeti'nin politikasına, Türkiye devrimi açısından bakıldığında bize ne kadar ters görünürse görünsün, bu politikanın kendi içinde bir mantığı vardır elbet.

Bu çizgi bugün artık SSCB'nin Türkiye halkının baş düşmanı olduğu varsayımından hareket etmektedir. Bu varsayımı esas olarak alınca da içeride bağımsızlık ve demokrasi cephesine dışarıda uluslararası devrimci hareket karşı bir tutuma girilmektedir. Dostluklar düşmanlıklar karmakarışık edilmekte, hedef şaşırtılmaktadır. Bu çizgiye karşı mücadele, kendi halkının kendi devrimine sahip çıkma hakkını savunmanın, devrimci çizginin saptanmasında bağımsızlığın ve yaratıcılığın zorunlu kıldığı bir görevdir.

Evet, Türkiye solunda belli başlı üç akım var. Bunlardan hangisi ağır basacak? Türkiye'de kaçınılmaz olarak bağımsızlık ve demokrasi, gerçekleşeceğine göre, bu ülke sosyalizme doğru yol alacağına göre, bu ülkenin emekçi halkı kendi devrimine kaçınılmaz olarak sahip çıkacaktır. Bu emekçi halkı kurtuluşa yöneltecek işçi sınıfının öncü birliği örgüt kaçınılmaz olarak devrimci çizgimizin saptanması ve izlenmesinde, her türlü doğmatizmden uzak kalmayı başaracak, gereken bağımsızlığı ve yaratıcılığı göstermeyi bilecektir.

"EMPERYALİZMLE BÜTÜNLEŞME,, DEDİKLERİ

Yerli egemen burjuvaziye, tekelci demekte, böylece, özü biçime feda etmekte ısrarlı olan çeşitli çevreler var. Doğaldır ki, bunlar yalnızca böyle yapmakla kalmıyorlar. Bu noktada sıkıştırıldıkları zaman, soruna kendilerine göre bazı «teorik çözümlemeler» getirmeye çabalıyorlar. Nedense bu «teorik çözümlemeler» bilimsel sosyalizmin bu alandaki çözümlemeleriyle hep çelişiyor. Aklı başında bir kimse; emperyalist ülkeleri açıklamada kullanılan kavramlarla, bizim gibi ülkeler açıklanmaya girişildiğinde, bu kavramların ne denli sakatlandığını kolayca görebilir.

Bu konuda getirilen önemli (!) kuramlardan biri «yerli tekelci burjuvazinin emperyalizmle bütünleşmiş» olması! Böyle deyip kestirip atıyorlar. Oysa bu nokta, açıklanmaya son derece muhtaçtır. Çünkü bu «bütünleşme» nin ne menem bir bütünleşme olduğu iyice anlaşılmalıdır.

Biz biliyoruz ki, uluslararası finans-kapital kendi içinde çeşitli çelişkileri taşımakla birlikte organik bir bütündür. Acaba, sözünü ettiğimiz bu bizim yerli «kuramcıların» işbirlikçi sermaye ile uluslararası finans-kapitalin bütünleşmesinden söz ederlerken, ortaya koydukları şey bu anlamda bir bütünleşme midir? Bu sorunun yanıtı eğer bilimsel olacaksa, olumsuz olmak zorundadır.

Örneğin: Amerikan, İngiliz, Hollandalı, emperyalistlerin oluşturduğu bir tekeli ele alalım. Bu tekelin, Amerika'da, İngiltere'de, Hollandada yatırımları olabileceği gibi, dünyanın dört bucağında, bizim gibi bağımlı ve sömürülen ülkelerde de yatırımları olduğunu düşünelim. Ve bizim gibi ülkelerde bu yatırımlar, yerli egemen burjuvazi ile ortaklaşadır diyelim. Bu tekeli oluşturan Amerikan, İngiliz, Hollandalı sermayedarlar, besbelli, bu tekelin Amerika, Hollanda, İngiltere dahil, dünyanın dört bucağındaki tüm yatırımlarından elde ettikleri artı-değeri paylaşacaklardır.

Böyle bir tekelin bizim gibi ülkelerde de yerli egemen burjuvazi ile ortaklaşa yatırımlar: olduğunu söyledik. Peki, bu tekelle ortaklaşa yatırıma giren, Türk ya da Şili'li sermayedar, nereden elde edilen artı-değerden pay alacaktır? Bu dünyanın dört yanından sağladığı tüm artı-değerden mi? Kesinlikle hayır! Yukarıda söylediğimiz gibi bunu, tekeli oluşturan Amerikan, İngiliz, Hollandalı sermayedarlar paylaşacaklardır. Türk ya da Şilili kapitalistin payına düşen yalnızca kendi ülkesindeki yatırımlar yolu ile sağlanan artı-değerden bir pay olacaktır. Çünkü onlar, emperyalist sömürünün yalnızca buralarda gerçekleşmesinde rol oynadılar; aracılık ettiler, işbirliği yaptılar.

Öyle ise, emperyalist tekeli oluşturan Amerikan, İngiliz, Hollanda sermayelerinin organik bütünlüğü başka şeydir, bu organik bütünün, Türkiye'ye ya da Şili sermayedarı ile, bu ülkelerde yatırımlara gitmesiyle ortaya çıkan ilişki başka şeydir. Birincinin bazı çelişkilere karşın bir bütünleşme olduğu söz götürmez bir gerçektir. İkincisinin ise emperyalist sömürünün gerçekleşmesinde aracılık, işbirliği yapmak olduğu en az birincisi kadar gerçektir.

Burada bir bütünleşmeden söz edilecekse bunun sömürülen ülke sınırları içinde bir çıkar birliğinden başka şey olmadığı anlaşılmalıdır. Öyle bir bütünleşme ki, sömürülen ülke burjuvazisinin çıkarlarının emperyalist burjuvazinin çıkarlarına bağımlı olduğu anlamını taşır. Durum budur.

LOOCKHEED OLAYI

Aylardır kamuoyunu uğraştıran ve yılan hikâyesine dönen bir konu var. Lockheed rüşvet olayı. Bilindiği gibi bu olay yalnızca Türkiye ile ilgili bir olay değil. Dünya ölçüsünde bir skandal ama yalnızca Türkiye'de yılan hikâyesine döndü, aydınlanmadı. Daha doğrusu kasıtlı olarak aydınlatılmadı. Başka ülkelerde (Japonya, Hollanda vb.) Bakanlardan, Başbakanlardan, Prenslerden hesap sorulurken, bizde hesap sorulacak kişiler bir türlü ortaya çıkarılmadı.

Hollanda gibi, İtalya ya da Japonya gibi demokratik kamuoyunun ağır bastığı ülkelerde bunlar burjuva toplumlar da olsa rüşvetçileri gizleyemediler. Bizde de eninde sonunda gizlemeyi başaramıyacaklardır. Rüşvetçiler teşhir edilecek hesap sorulacaktır.

Şu kadarı kesin: Bizde de Lockheed uçak firmasının dağıttığı rüşvetlerden nasiplenenler var. Zaten rüşveti verenin kendisi bunu söylüyor. Ama MC iktidarı herşeye rağmen rüşvet alanları gizlemekte kararlıdır.

Tarih 8 Temmuz 1976 Amerikancı faşist MC iktidarı ABD ile bu konuda bir anlaşma imzalıyor. Anlaşmaya göre, ABD'den gönderilecek belgeler yalnızca adli makamlara verilecek, yalnızca onlar inceleyebilecek. Böylece parlamento denetimi ortadan kalkıyor. Meclis araştırma komisyonunun hiç bir işlevi kalmıyor. Bu komisyonun bilgi toplamak için ABD'ye heyet göndermesinin de bir anlamı yok artık. ABD ve Demirel iktidarı sorunu kendi aralarında halletmişler. O karar ki ABD'den gelen belgelerin bazı sayfaları dosyadan çıkartılıp dosya komisyona devrediliyor. Meclis araştırma komisyonu başkanının da çalınan sayfalarda rüşvet alanların isimleri bulunduğunu açıklamaktan öte yapabileceği bir şey yok.

(Devamı 15. Sayfada)

"TÜRKİYE: SÖMÜRÜLEN ÜLKE"

Yurdumuz Türkiye, emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen bir ülkedir. Türkiye'nin iktisadi düzeni, feodal ilişkileri barındıran bağımlı kapitalist düzendir. Türkiye, emperyalizmin sömürdüğü öteki gelişmemiş ülkelerle kader birliği durumundadır ve ülkemizin doğal yeri bu durum dan kurtulmak için savaşmakta olan ülkeler safıdır.

Nedir emperyalist dünya sistemi?
Nedir emperyalizm?

Emperyalizm bu çağın kapitalizmidir. Kapitalist düzen, kendisinden önce gelen feodal düzen gibi bir sömürü düzenidir. Bu düzende üretim araçları kapitalistlerin özel mülkiyetindedir. Kapitalist patronlar, satın aldıkları işçinin işgücü marifetiyle bu üretim araçlarını işletirler, pazara sürecek mallar (metalar) üretirler. Kapitalist düzen, bu meta üretimine dayanır. Üretimi sağlayan işçinin işgücü, öteki metalar gibi satılıp alınan bir metadır. Bu düzende emekçi daha önceki feodal düzende olduğu gibi toprağa bağımlı değildir. İşgücünü serbestçe satabilir. Her türlü üretim aracından yoksun olan işçi, bu işgücünü kendisi kullanma olanağından yoksundur. Kendisinin ve ailesinin geçimini sağlamak için, işgücünü kapitaliste satmak zorundadır o. Karşılığında aldığı fiyat (ücret), tüketilen işgücünü yeniden üretebilmek için gerekli geçim araçlarının fiyatına eşittir. Yani işçinin aldığı ücret, onun ve çocuklarının kapitalist üretimi sürdürmelerini sağlayabilecek kadarlık bir ücrettir.

Kapitalistin üretimde güttüğü amaç kârdır. Onun için işgücünü ve ilkel maddeyi en ucuza satın almaya, işlenmiş ürünü ise en üstün kâr ile satmaya uğraşır. Kapitalist sömürü, işgücünün pazar değeri ile onun ürettiği metaların değişim değeri arasındaki farktan doğar.

İşçiye ancak kapitalist üretimi sürdürecek kadar ücret ödeyen ve üretilen malı en üstün kârla satmaya alışan kapitalist, böylelikle bir sermaye birikimi sağlar. Bu birikim, genel olarak emekçilerin yoksullaşmasına dayanır.

Kapitalist birikim yüzünden sermayede bir yoğunlaşma meydana geldiğinden, küçük üretici zamanla mülksüzleşir, üretim araçlarından yoksun kalır. İşgücünden başka satacak birşeyi olmayan işçi durumuna düşer, proleterleşir.

Kapitalistler, bu sömürü düzeninin haklı olduğunu sözde kanıtlamak için elde ettikleri kârın, sahibi bulundukları sermayenin üretime katkısından doğma bir pay olduğunu iddia ederler. Oysa o sermaye de, fabrikalar da, binalar da emekçinin işgücü ile meydana gelmiştir. TÜM DEĞERLERİN YARATICISI EMEKTİR.

Kapitalizm, anarşiyi özünde taşır. Bu düzende bunalımlar kaçınılmazdır. Bunlar üretimin önemli ölçüde durması sonucunu verir. Bu bunalımlar yüzünden emekçiler daha derin bir yoksulluğa düşerler. İşçi işgücünü daha da ucuza satmak zorunda kalır. Böylece yeni kapitalist birikim olanakları doğar.

Geçen yüzyılların kapitalizmi, genellikle bir serbest rekabet kapitalizmiydi. O zamandan bu yana kapitalizm bazı değişikliklere uğradı.

Bugün artık serbest rekabet kapitalizmi tarihe karışmıştır. Bugün emperyalizm çağında yaşıyoruz. Emperyalizm, Ondokuzuncu yüzyıl sonlarından bu yana Batının kapitalist ülkelerinde teknolojik gelişmeler yüzünden üretimin ve sermayenin yoğunlaşması sonucu üretimin toplumsal niteliği ile üretim araçlarının ve üretilen değerlerin özel mülkiyeti arasındaki çelişkinin derinleşmesiyle varılan kapitalizmin son aşamasıdır. Her iki aşamada da temel çelişki budur. Kapitalist düzende yüzlerce, binlerce işçi, üretimi fabrikalarda kollektif çalışmalarıyla gerçekleştirirler. Üretilen metaların tüketiciye ulaştırılması da genellikle kollektif çalışmayı gerektirir. Ama fabrikalar ve üretilen mallar bir birey olan kapitalistin özel malıdır. Emperyalist aşamaya geçilmesiyle bu temel çelişki daha da derinleşmiştir. Bu yüzden çağdaş kapitalist düzen daha da derin bunalımlara uğramaktadır.

Emperyalizm aşamasında, üretimde ve sermayede yoğunlaşmanın yüksek bir dereceye varmasıyla meydana gelen tekeller, ekonomik hayatta tayin edici rol oynar. Bu tekelleşme seyri banka sermayesiyle sanayi sermayesinin kaynaşmasını sağlamış ve bu mali sermaye (finanskapital) temeli üzerinde bir mali oligarşi kurulmuştur. Bu aşamada sermaye ihracı, ve özellikle son yıllarda teknoloji ihracı, meta ihracından ayrı olarak, özel bir önem kazanmıştır. Dünyayı aralarında bölüşen uluslararası tekelci kapitalist birlikler kurulmuş, en büyük kapitalist devletler tarafından dünyanın pazar olarak bölüşülmesi tamamlanmıştır. Bunlar emperyalizmin, tarihin doğruladığı temel özellikleridir.

Emperyalist tekeller, çağdaş kapitalist sömürü sistemini ayakta tutabilmek için en üstün kapitalist kârları sağlamak zorundadırlar. Bunun için de kendi ülkelerinin emekçi halkını sömürmekle kalmıyorlar, emperyalist sömürü yüzünden geri bırakılmış ülkeler halklarını en amansız biçimde sömürüyorlar, geri ülkeleri sistemli bir biçimde talan ediyorlar. Emperyalist tekellerin son yıllarda «Çok Uluslu» kisveye bürünmeleri, sömürü ve talanı daha rahat sürdürebilmek içindir. Bu kisve değiştirme, emperyalizmin niteliğinde bir değişiklik değildir. «Çok Uluslu» diye nitelenen şirketlerin çoğu özünde tek uluslu, yani ABD uyrukludur. (1)

Emperyalist ülkeler, sistemlerinin kaçınılmaz kıldığı iktisadi bunalımların etkisini azaltmak için savaş ekonomisine geçiş yolunu tutmuşlardır. Bu geçişi kendi kamuoylarına kabul ettirmek için, yer yer sıcak savaşlara varan uluslararası siyasi bunalımları kışkırtmaktadırlar. Vietnam'da da bu böyle oldu. Angola'da da. Ayrıca, elde ettikleri yeniliklerin teknolojiye kolayca uygulandığı bir alan olduğu için ve üstelik en üstün kapitalist kârlar böyle bir ortamda kolayca sağlandığından, savaş ekonomisine geçiş, onlarca vazgeçilmeyecek bir çekiciliktedir.

Birinci dünya savaşından bu yana birbiri ardından bunalımlar geçiren emperyalizmin, tekellerle devletin tam kaynaşması sonucu tekelci devlet kapitalizmi biçimine bürünmesi kapitalizmin çelişkilerini daha da keskinleştirmiştir. Sonucu olduğu teknolojik gelişmeyi baltalamak zorunda kalması, en geniş insan yığınlarına, ölüm, açlık ve yoksulluk getiren sömürücülüğü ve saldırganlığı, emperyalizmin, kapitalizmin can çekişme aşaması olduğunun kanıtlarıdır.

SÖMÜRÜ YOĞUNLAŞMIŞTIR

Bugün dünyanın birçok ülkeleri (dünya nüfusunun üçte biri) emperyalizmin sömürü alanı dışına çıkmış, sosyalizm yolunu tutmuşlardır. Emperyalist dünya sisteminin sınırları daralmıştır. Bugün emperyalist sömürüye uğrayan halklar, emperyalizme karşı başarılı direniş hareketleri içindedirler. Ama, coğrafya bakımından daha dar bir alana sokulmuş olsa da, eski sömürü yönetimlerini bir ölçüde değiştirmek zorunda bırakılmış olsa da, kapitalist pazarın dünyanın en ücra yerlerine kadar ulaştığı bugünün emperyalist dünyasında emperyalist sömürü azalmamış, tersine daha da yoğunlaşmıştır. (2)

Emperyalizmin sömürü alanı olan ülkelere kabul ettirdiği işbölümü, bu ülkelerin yeraltı zenginliklerini tüketen bir madenciliğin, besin

maddeleri üretiminin, dışa bağımlı montaj sanayiinin gelişmesi ve gerçek sanayileşmenin, özellikle üretim araçları sanayiinin baltalanması sonucunu verir.

Dünya pazarını denetimi altında tutan emperyalist tekeller, sömürülen ülkelerin ihraç ettikleri besin ürünlerinin ve hammaddelerin fiyatlarını mümkün olduğu kadar düşük tutarlar, buna karşılık gelişmiş kapitalist ülkelerin ürettikleri sanayi ürünlerinin fiyatlarını durmadan yükseltirler. (3)

Bu durumda sömürülen ülkenin dış ticaret açığının büyümesi, uçurumlaşması kaçınılmazdır.

Emperyalizmin sömürülen ülkeye deva olarak sunduğu «dış yardım» özünde emperyalist ülkenin sermaye ihracı zorunluluğunu yerine getirir; ve zaten emperyalizmin sömürdüğü geri ülkeden alıp götürdüğü değerlerin küçük bir kesimini oluşturur. Bu «yardımın» da emperyalist talanı daha da yoğunlaştıracak biçimde sarfedilmesi şart koşulur.

Son yıllarda emperyalist ülkeler dış yardım politikalarını bir ölçüde değiştirmişlerdir. Bu yeni politika gereği, sömürülen ülkenin bağımlılık durumu bu ülkeye yabancı sermaye ve teknoloji ihracı yoluyla sürdürülmek istenmektedir. Yani emperyalizm bugün sömürdüğü ülkeyi boyunduruğa almak için, kendi kapitalistlerine bu ülkede kendine bağlı teknolojiye dayanan yatırımlar yaptırtmayı yeğliyor. Bu da çok kez, para kaynakları aktarmaktan çok yerli işbirlikçi sermayeyi seferber ederek yapılıyor.

Sömürülen ülkeye ihraç edilen teknoloji, genellikle sömüren emperyalist ülkenin terkettiği, hiç değilse terketmek üzere olduğu eski teknolojidir. Böylelikle sömürülen ülkenin rekabet olanakları dizgine alınmış olmaktadır. Bu yatırımlar sonucu, sömürülen ülkenin dışa bağımlığının bir göstergesi olan dış ticaret açığı azalmamakta, tersine artmaktadır. Genellikle bir ülkede normal kapitalist gelişme sonucu sanayileşme, o ülkenin, hiç değilse sanayi mamul ve ara mamuller üretimi bakımından dışa bağımlılığını azaltır. Ama bağımlı kapitalist gelişme normal kapitalist gelişme değildir. Bağımlı kapitalizm şarlarında bunun tam tersi olmaktadır.

ÇIKMAZDAYIZ

Yurdumuz Türkiye, tipik sömürülen ülkenin belli başlı özelliklerini taşır. Daha Ondokuzuncu yüzyılda Batının güçlü sömürgeci devletlerinin Türkiye'ye zorla kabul ettirdikleri işbölümü, Cumhuriyetin ilk yıllarında tutarsız ve ürkek bir direnme süresine karşın süregelmiştir. Öyle ki, Türkiye, bugün Türkiye ekonomisi işbirlikçi kapitalistlerin, dolayısiyle emperyalist tekellerin egemenliği altında, geri teknolojili bağımlı kapitalizm ülkesi durumundadır. Bu işbölümü sonucu Türkiye tarihinde hiç bir zaman gerçek kapitalist kalkınma, gerçek sanayileşme sürecine girememiştir. Son çeyrek yüzyıl içinde görülen kapitalist hareketlilik, yurdumuzun zenginliklerini tüketen ham cevher çıkarımı, tarıma dayanan besin maddeleri üretimi, dışa bağımlı montaj sanayii gibi bağımlılığı perçinleyen bir gelişme sonucudur. Bu sahte Sanayileşme Türkiye'de gerçek sanayi kalkınmasını baltalamaktadır.

Türkiye'nin 1975 yılı ihracatında tarım ve hayvancılık ürünleri yüzde 56 gibi önemli bir yer almaktadır. Bunun yanında madencilik ürünlerinin ihracattaki payı yüzde 7, besin maddeleri gibi tarıma dayalı sanayi ürünlerinin payı ise yüzde ondur. «Sanayi ürünü» olarak gösterilen kalemler, toplam ihracatın ancak yüzde birbuçuğunu oluşturmaktadır. Üstelik bu kalemler genellikle yüzde 90'a varabilen kesimi önceden ithal edilmiş bulunan, yani reeksport niteliği taşıyan ürünlerdir.

İthalata gelince: 1975 yılında iş makinaları, motorlar gibi yatırım malları toplam ithalatımızın yüzde 45'ini oluşturmaktadır. Suni gübre gibi tarıma girdi mamul niteliğinde ürünlerin ithalâtı yüzde 9, sanayide kullanılan ara mallar (ilâçlar dahil) yüzde 26,5, ham petrol yüzde 9, geri kalan yüzde on da diğer tüketim maddeleri ne ayrılmıştır. (4)

Bu dış ticaret yapısı Türkiye'nin üretim yapısını da yansıtmaktadır. Bugün Türkiye'de toplam üretimin aslan payını (yüzde 47) tüketim malları oluşturmaktadır. Yatırım malları üretimi oranı yalnızca yüzde 14 dolaylarındadır. Oysa bu yapı gelişmiş kapitalist ülkelerde tam tersinedir. Bu ülkelerin toplam üretimleri içinde sermaye mallar üretimi yüzde 45-60 dolaylarındadır. Ara malların payı ise yüzde 35-40'dır. (5)

Uçurumlaşan bir dış ticaret açığı böyle bir işbölümünün kaçınılmaz sonucudur. Örneğin 1975 yılında Türkiye'nin dış ticaret açığı rekor düzeye varmıştır. Bu yıl içinde yaklaşık beş milyar dolarlık ithalata karşılık ihracat yalnızca birbuçuk milyar dolardır. Yani dış ticaret açığı üçbuçuk milyar dolar gibi skandal sayılacak bir düzeye ulaşmıştır.

ABD emperyalistleri ve bunların Batı Avrupa ortakları, işbirlikçilerinin aracılığıyla Türkiye'yi soktukları darboğazlardan sözde kurtarmak için bu ülkeye «dış yardım» dedikleri şeyi sunmaktadırlar. Bu «dışyardım» yıllar boyu ülkemizin bağımlı durumunu perçinleyecek biçimde sarfedilmek koşulunu ileri sürmüştür ve ancak bu amaca hizmet etmiştir. Türkiye'de montaj sanayiinin bacaları dikildikçe ülkemiz emperyalist metropollerden gittikçe daha çok ilkel ve ara mal, yedek parça ithal etmek zorunda bırakılmıştır. Emperyalist tekeller bu kısır döngüye sokulan bir ülkenin belini doğrultmasına olanak bulunmadığını, kurulan dışa bağımlı ve tüketime yönelik sanayiin dünya pazarında onlara karşı bir rekabet tehlikesi yaratmayacağını, ülke içinde de emperyalist sömürüye engel oluşturamayacağını tersine bu sömürüyü yoğunlaştıracağını pek iyi bilirler. Zaten Türkiye gibi ülkelere ihraç ettikleri teknoloji eskimiş ve bu yüzden de terkedilmiş olan ya da terkedilmekte olan teknolojidir. Ve bu geri teknoloji böyle bir rekabet olanağını ortadan kaldırmaktadır.

Vatan satıcıları yurdumuzu böyle bir çıkmaza sürüklemişlerdir.

Türkiye'nin durumu batağa düşmüş olan ve her debelendiğinde daha derine giden adamın durumu gibidir. Bugün Türkiye'de bir köylü, köyünden kasabaya gitmek için örneğin General Motor'un yaptığı taşıta biner ve bu aracı bir ölçüde yıpratır. Yerli marka taşıyan araca binmesi durumu pek değiştirmez. Aracın yaktığı yakıt, genellikle Mobil gibi, Shell gibi yabancı şirketlerin yakıtıdır. Eskittiği yolu Catterpillar makinaları açmıştır. Bütün bu yıpratma ve tüketim, onun ödediği yol parasının bir kısmını oluşturur ve bu para kanatlanıp uçarak emperyalist metropollerdeki tekellerin kasalarına girer. Kızılay'dan Ulus'a gitmek için dolmuşa binen kentli vatandaş da bu bakımdan farklı durumda değildir. Yaya yürüyen Türkiye vatandaşı, belki emperyalist sömürü için vesile yaratmada fazla birşey yapmış olmaz, ama onun da eskittiği pabucun derisinin hazırlanmasında kullanılan kimyasal maddeler o pabucu yapan kunduracının falçatasından dikiş makinesine kadar birçok araçları yabancı malıdır ve ithal edilen bu araçların fiyatları Türkiye'nin ihraç ettiği ürünlere kıyasla eşit olmayan koşullarda saptandığından, burada da bir ölçüde ayni durum vardır. Vatandaş gazoz içse de, traş olsa da, sinemaya gitse de durum değişmez: İçtiği gazoz çok kez yabancı sermaye ve patentle üretilmektedir, traş bıçağının çeliği İsveç'den, film Hollywood'dan, projeksiyon makinesi de Almanya'dan gelmektedir. Vatandaş yerli film seyretse, o filmi çeken kamera ve kullanılan pelikül ithal malıdır. Öyle ki, Türkiye vatandaşı sağa da dönse sömürüye vesile yaratır, sola da dönse.

Böyle bir bataklığa batmıştır Türkiye toplumu. Ve Türkiye emperyalist dünya sistemi içinde kaldıkça bataktan kurtuluş yoktur.

Türkiye'nin feodal ilişkileri barındıran bağımlı kapitalist düzeni, bu ülkede emperyalizmin işbirlikçisi sermaye egemenliğinin, ve egemen işbirlikçi kapitalistler sınıfının ülkenin tarımsal bölgelerindeki kapitalizm öncesi unsurlarla kurmuş olduğu emekçi halka karşı ittifakın sonucudur. Bağımlı kapitalizm öte yandan bu asalak sınıfların güç kaynağı olmaktadır. İşbirlikçi sermaye ve feodal mütegallibe egemenliğini ancak Türkiye'nin bağımlı sömürülen ülke durumu sürdükçe koruyabilir. Onun için bu asalak işbirlikçi sınıflar gerçek siyasi demokrasiye olduğu kadar ulusal bağımsızlığa da karşıdırlar. Toplumdaki ulusal demokratik güçleri ezmek sindirmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Bu egemenliğe son verilmedikçe Türkiye'nin sömürülen bağımlı ülke durumuna son verilemez, gerçek sanayileşme, gerçek iktisadi kalkınma yolu tutulamaz, bağımsız ve demokratik Türkiye gerçekleştirilemez.

İKİ KAMP

Emperyalist dünya sistemi iki kamptan oluşuyor: Sömüren ülkeler ve sömürülen ülkeler. Bu iki kamp emperyalist dünya sisteminin vazgeçilmez parçalarıdır. İki kamp biribirini tamamlar, biri olmadan, öteki de olmaz. Sömürülen ülkeleri ayrı bir dünya sistemi olarak görmek, «Üçüncü dünya»yı kendi kendine yeten ayrı bir sistem olarak ele almak yanıltıcıdır. Emperyalist dünya bir bütündür, bu bütün sömüren ve sömürülen ülkelerden oluşur.

Sömürülen ülkelerin iktisadi altyapısı gelişmiş kapitalizmdir. Bunlar burjuva demokratik devrimini, geçen yüzyıllarda, burjuva devrimler çağında tamamlanmış olan ve kapitalist gelişme yolundan geçerek emperyalist ülke durumuna gelen Batının gelişmiş ülkeleridir. Burada egemen güç emperyalist tekellerdir. İçin-

de yaşadığımız tarihsel aşamada bu ülkelerin siyasi üstyapısı burjuva demokrasisidir. Bu gelişmiş kapitalist ülkelerin egemen sınıfları, emperyalist sömürüden sağladıkları olanaklarla işçi sınıflarının önemli bir kesiminin devrimci bilincini törpüleyebiliyorlar. Bu ülkelerde işçi sınıfının çoğunluğu, kapitalist düzeni devirmeyi hedef tutmayan, dönüşümcü partilerin etkisi altındadır. Bu partilerin izledikleri siyasi platform, genellikle düzenin sınırlarını aşmadan ulusal geliri «sosyal adalet» dedikleri şeye daha uygun biçimde dağıtımını gerçekleştirmeyi hedef tutuyor. Bu durumda işçi sınıfının çoğunluğunu arkasından sürükleyen parti iktidara geldiği zaman toplumda bir yapı değişikliği söz konusu olmuyor. Tekeller herşeye karşın egemenliklerini sürdürüyorlar. (Örneğin İngiltere'de, Batı Almanya'da ya da İsveç'de olduğu gibi).

Öteki kampta sömürülen gelişmemiş ülkeler var. Bunların iktisadi altyapısı, genellikle feodal ilişkileri barındıran bağımlı kapitalizm. Sömürülen ülkelerin kapitalist gelişme bakımından farklı düzeylerde oluşu bu genel kuralı değiştirmiyor. Bu ülkeler burjuva devrimler çağında devrim yapamamış olan, dolayısiyle kapitalist gelişme olanaklarına kavuşamamış bulunan ülkelerdir. Geçen yüzyıllarda bu ülkeler, Batının sömürgeci ülkeleri tarafından sömürge, ya da yarı sömürge durumuna düşürülmüşlerdir. Bugün hâlâ emperyalist dünya sistemi içinde kalan dünün sömürge ya da yarı sömürgeleri eskisinden daha yoğun bir sömürüye uğratılmaktadırlar. Sömürülen ülkelerde egemen güçler, varlıklarını emperyalist sömürüye borçlu olan işbirlikçi kapitalistler ve bunların tarımsal bölgelerdeki müttefiki kapitalizm öncesi sınıf ve zümrelerdir. Bugün sömürülen ülkelerin siyasi üstyapısı ya açık faşizmdir, bugün Endonezya'dan Şili'ye, Fas'tan Arjantin'e kadar sömürülen ülkelerin çoğunluğunda görüldüğü gibi, ya da burjuva parlamenter görünüşlü faşizm, bugün Türkiye'de olduğu gibi. Bu sahte burjuva demokrasisi, özellikle İkinci Dünya Savaşını izleyen dönemde emperyalistlerin yeni sömürgecilik politikalarının bir parçasını oluşturan pek değerli bir icat sayılıyordu. Sömürülen ülkelerin birçoğunda uygulandı. Halkların bilinçlenmesi sonucu son yıllarda pek uygulanamaz oldu. Sahte demokrasinin (Filipin demokrasiciliğinin) pek sınırlı özgürlüğünü bile çıkarları için tehlikeli sayan emperyalistler, sömürdükleri ülkelerin hemen hemen tümünde açık faşizme geçişi sağlayan askeri darbeler düzenlediler.

Filipin demokrasiciliğinin özelliği, burjuva demokrasisinin kurumlarından paravana olarak yararlanmasına karşın, bu düzenin özünde demokratik gelişmeyi baltalamasıdır. Bu düzende ulusal demokratik güçler, işçi sınıfı, köylülük, küçük burjuva yığınları, hattâ burjuvazinin ulusal kolu bile, kendi siyasi partileri ile parlamenter politika alanında yerlerini alma ve bu yoldan siyasal gelişmeyi etkileme olanağından yoksundur. Düzen için tehlikeli sayılmadıkça, görünüşü kurtarmak için, varlıklarına göz yumulan bazı ilerici partiler ya da fraksiyonlar hesaba katılmazsa, bu düzende parlamenter politika işbirlikçi asalak sınıfların çıkarlarını savunan gerici partilerin kapalı av alanıdır.

Emperyalist dünya sisteminde sömürülen geri bir ülkenin, kapitalist kalkınma yoluyla, gelişmiş ülke durumuna yükselmesi olanaksızdır. Tarih, böyle birşey kaydetmiyor ve etmeyecek. Son kapitalist kalkınma örneğini, emperyalizm öncesi dönemde Almanya ve Japonya verdi. Emperyalizm çağının gelmesiyle bu yol kesinlikle kapanmıştır. Bu çağda sömürülen ülkenin gerçekten sanayileşmesinin, iktisadi bakımdan kalkınmasının, bizde çok kullanılan bir deyişle «çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmasının» ve insanlarını sömürülen bağımlı ülke vatandaşı düzeyinden kurtararak bağımsız, demokratik ve refahlı bir ülkenin başı dik ve mutlu vatandaşları düzeyine yükseltmenin tek yolu var: Toplumdaki tüm ulusal ve demokratik güçlerin emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı ulusal ve demokratik mücadelesiyle ülkeyi emperyalist dünya sisteminden çıkarmak, ülkenin sömürülen bağımlı ülke durumuna son vermek ve sosyalizm doğrultusuna ulusal ve demokratik nitelikte ileri adımları atmak.

Emperyalist dünyada uluslararası planda hüküm süren sömürü ve baskının sistem içindeki tek tek her ülkede yansımasını bulması kaçınılmazdır. Özellikle çifte sömürüye uğrayan bağımlı ülkelerde emekçi halk yığınları için sömürünün, yoksulluğun, adaletsizliğin en derini kuraldır. Türkiye bu bakımdan istisna değildir. Ülkemizde emekçiler için sömürü, yoksulluk, adaletsizlik skandal niteliğinde boyutlara ulaşmıştır.

Türkiye'de adam başına ulusal gelir yalnızca 310 Dolardır. Bu milli gelir, gelişmiş ülkeler bir yana, düzeni bizimki gibi bağımlı kapitalist olan komşu ülke Yunanistan'ın 1250 Dolarlık adam başına yıllık milli geliri ile karşılaştırıldığında, kapitalist yoldan iktisadi kalkınmanın hangi batağında olduğumuz açıkça anlaşılır. İngiliz mandalığından tarihsel ölçülerle kısa bir süre önce kurtulmuş komşu ülke Irak bile 370 Dolar düzeyinde adam başına yıllık geliriyle göreli olarak bizden daha iyi durumdadır Bu düşük milli gelir ortalamasıyla Türkiye Afrika ve Asya'nın sömürge durumundan henüz yeni çıkabilmiş ülkeleriyle ayni kategoriye girmektedir

Bu utanılacak ölçüde düşük milli gelir, daha da utanılacak bir adaletsizlikle dağıtılmaktadır 41 milyon nüfuslu Türkiye'de.

Türkiye'de yıllık geliri sıfırdan onbin (10.000) TL.'na kadar olan haneler 6,5 milyon olan toplam hanelerin yüzde 30'u olmasına karşın, milli gelirin ancak yüzde 6'sını alabilmektedir. Yani yaklaşık olarak nüfusun yüzde 40'ına milli gelirden düşen pay yalnızca yüzde 6'dır. Yoksul ailelerin beş kişiden oluştuğunu varsayarsak, bu kesimin üst sınırında bulunan bir aileden adam başına düşen yıllık gelirin 2000 TL. olduğunu görürüz ki, bu sayı yarı açlık düzeyini ifade eder. Yani Türkiye nüfusunun %40'ı aç, ya da yarı açtır. Yıllık geliri sıfırdan 25.000 TL.'na kadar olan haneler ise, toplam 6,5 milyon hanenin 4,7 milyonudur (yüzde 72,5). Bu yüzde 72,5 milli gelirin ancak yüzde 35'ini alabilmektedir. Buna karşılık 6,5 milyon hane içinde 39 bin hane, yani toplam hanelerin binde 6'sının yıllık geliri 200.000 TL.'ndan yukarı olup bu binde altı (yaklaşık yüzde yarım) milli gelirin yüzde 10,2'sini almaktadır.

Gelir dağılımındaki bu adaletsizlik ücret gelirleriyle, kâr, faiz, rant ile geçinen varlıklı sınıfların gelirleri karşılaştırıldığında daha da açık olarak görülmektedir. Emeğinden başka satacak birşeyi olmayan ücretliler ile emekçi sınıf niteliği taşıyan küçük üreticiler, toplam 6,5 milyon hanenin yüzde 86'sını oluşturmaktadırlar. Bu yüzde 86'nın milli gelirden aldığı pay ancak yüzde 50 dolaylarındadır. Oysa sermaye ve serbest meslek sahiplerinin toplam haneler içinde payı yüzde 11 olduğu halde, bunlar ulusal gelirden yüzde 40'ın üstünde pay alabilmektedir. Bu ölçüde bir dengesizlik, Türkiye'nin gelişme düzeyinde olup mesleki örgütlenme ve kooperatifleşme bakımından daha yüksek düzeyde bulunan öteki ülkelerin herhangi birinde yoktur.

Gelir dağılımındaki bu adaletsizlik, mevcut üretim araçlarında mülkiyet durumunun bir yansımasıdır. Örneğin tarihinde bir toprak reformu görmemiş olan Türkiye'de toprak dağılımı, gelir dağılımı ile kıyaslanabilecek bir adaletsizlik göstermektedir.

Tarımsal bölgelerdeki nüfusun yüzde 18'inin hiç toprağı yoktur. Sıfır ile 50 dönüm toprağa sahip bulunan küçük üreticiler, toplam tarım nüfusunun yüzde 64'ü olduğu halde, bunların bulundukları toprak tarıma elverişli toprakların sadece yüzde 34'üdür. Buna karşılık, 1000 dönümden fazla toprağı olanlar, toplam tarım nüfusunun yüzde biri olduğu halde, bu yüzde bir ekilebilir toprakların yüzde 30'una yakın bir kesimi elinde bulundurmaktadır.

Türkiye'de kredi durumu da yürekler acısıdır. Toplam banka kredilerinin yüzde 66'sı ticarete, yüzde 23'ü tarıma, yüzde 3'ü sanayie ve yüzde 2'si de küçük esnaf faaliyetlerine gitmektedir. (6)

Ticaret kredileri, orta vadeli sanayi kredilerini de bir ölçüde içermekle birlikte, burada doğrudan doğruya sanayie ayrılan yüzde 3 oran ile yüzde 66'ya varan ticaret kredilerinin karşılaştırılması, Türkiye'de kredi kurumlarının aracı tüccar hesabına çalıştırıldığını kanıtlar. Bu sayılar ayrıca burjuva iktidarların sanayileşme, kalkınma iddialarının ne kadar boş olduğunun da kanıtıdır. Küçük esnaf ve zanaatkâra ayrılan yüzde 2 oranının da bunun 33 katı olan ticari kredilerle kıyaslanması, bu ülkede bankacılığın öncelikle büyük tüccarın hizmetinde olduğunu gözler önüne sermektedir.

Tarım kredilerinin dağıtımı da toprak dağılımındaki adaletsizliğe uygundur. 1975 yılında 11,5 milyar TL. tarım kredisi verilmiştir. Bunun yarım milyar kadarı devletçe yapılan karşılıksız hibelerdir. Bu 11,5 milyarlık kredinin yalnızca yüzde 3'ü, kredi alanların toplam sayısının yüzde 89'una verilmiştir. Kredi alanların yüzde 11'i de (7725 kişi) dağıtılan toplam kredinin yüzde 97'sini almıştır. Yani 65.665 köylüye yarım milyar lira kredi verilirken, 7725 toprak ağasına ya da tarım kapitalistine yaklaşık onbir milyar kredi verilmiştir. (7) Bu sayılar, Türkiye'nin iktisadi politikasını saptayanların kimlerin hizmetinde olduklarını en ufak bir kuşkuya yer bırakmayacak açıklıkla göstermektedir. Bu sayılar ayrıca toprak dağılımındaki kutuplaşmaya, yani toprağın, geniş köylü yığınlarının mülksüz-

leştirilmesi pahasına belli ellerde toplanması olgusuna denk düşmektedir. Güdülen kredi politikası bu kutuplaşmaya yardımcı olmaktadır.

---

(1) 1974 yılı sayılarına göre bir milyar dolar üstünde satış hasılatı olan 375 çok uluslu şirket bulunmaktadır. Bunların 202'si Amerikan şirketidir. Geri kalanı, sırasıyla Japon, Alman, İngiliz ve Fransız şirketleridir ki, bunları da çok kez Amerikan sermayesinin uzantıları olarak değerlendimek gerekir. (Fortuna - Ağustos 1974 ve Ağustos 1975 sayıları.)

(2) 1962 yılında emperyalist dünyada ekonomiye hükmeden çok uluslu şirketlerin satış hasılatı 324,9 milyar dolardı. On yıl içinde bu şirketlerin cirosu hemen hemen üç katına çıktı. 1972 yılı için çok uluslu şirketlerin yıllık satış hasılatı 915,6 milyar dolardır. (U.N. Multinational Corporations in Word Develpment, ST/ECA/190, New York, 1973.) Çok uluslu şirketlerin önemi hakkında bir fikir edinebilmek için, bu şirketlerin 1975 yılında (sosyalist ülkeler dahil) toplam dünya üretiminin beşte birine yakın üretimde bulunduklarını göz önünde tutmak yeter. Unted States Tariff Commissions, Implications of Multinational Firms for World Trade and for US Trade and Labor, 1973, Washington.

(3) 1968 ile 1974 arasındaki altı yıllık dönemde (1968 yılında dünya pazarında tarım ürünleri fiyatları ile sanayi ürünleri fiyatları arasındaki oranı yüzde yüz kabul edersek) 1974 yılına varıncaya kadar bu oran tarım ürünleri aleyhine olarak yaklaşık yüze oranla seksenbeşe düşmüştür. Altı yıllık bir dönem için verdiğimiz bu olgu, onyıllar boyunca süren bir gelişmenin son dilimidir. (DPT:ITII Ekonomik Rapor - Şubat 1975, Ankara. S. 120, Tablo 38.)

(4) 1976 Yılında Türkiye'nin İktisadi Durumu - Ekonomik ve Sosyal Etüdler Konferansı, İstanbul 1976. - Hüsnü Kızılyallı, s. 1-26.

(5) Birleşmiş Milletler İstatistikleri.

(6) 1975 Merkez Bankası İstatistik Bülteni - No. 1976 - 28.

(7) Kaynak: T.C. Ziraat Bankası Genel Müdürlüğü - (Aralık 1975 durumu.)

YENİLEN ONURU DEĞİL BEDENİYDİ

Yiğit bir militanını daha kaybetti Türkiye halkı. Taner Benian kardeşimiz İzmir'in Hatay semtinde durakta beklerken saldırgan faşistlerin hücumuna uğrayan bir arkadaşını savunmak için atılmıştı itlerin üstüne. Kararlıydı, yiğitti, militandı sapına kadar. Kararlılığını faşist köpeklerin saldırganlığı bile durduramadı. Taner arkadaş faşist köpeklere o şartlarda saldırının kendini tehlikeye atmak olduğunu biliyordu. Fakat Taner gibi bir yiğit arkadaş, yoldaşının dayak yemesine göz yumamazdı ölüm pahasına da olsa. Yummadı da. «Faşizme karşı omuz omuza» şiarını ispatlarcasına atıldı üstlerine faşistlerin. O anda yıkılıverdi şiş darbeleriyle faşizme olan kiniyle dopdolu koca gövdesi. Yenilen onuru değil, bedeniydi.

Bizler bu yiğit arkadaşımıza olan son görevimizi yapmak zorundaydık. Tüm engellemelere karşın tek kitle olarak hareket ederek «faşizme karşı omuz omuza» şiarını ispatlarcasına, tüm baskılara göğüs gerdik. Faşist baskı unsurları bu kararlı direnişimize karşı gerilemek zorunda kaldılar. 5000 İzmirli yurtsever, Taner arkadaşa olan son görevlerini yapmak üzere kilometrelerce yolu anti-faşist, anti-emperyalist sloganlarla yürüdüler.

Tüm slogan karmaşalığına, düzensizliğine rağmen bu cenaze töreni bize «Faşizme karşı omuz omuza» şiarının doğruluğunu bir kere daha ispatladı....

BİR YURTSEVER

TANER BENİAN'IN CENAZESİNDE DAĞITILAN BİLDİRİYİ AYNEN YAYINLIYORUZ:

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, YURTSEVERLER, GENÇ, YAŞLI, KADIN, ERKEK, TÜM DÜRÜST VE NAMUSLU KİŞİLER;

Hergün yurdun her yanından bir devrimcinin, bir gencin, bir yurtseverin, resmi ve sivil faşistlerce işkencede, yolda, işyerinde öldürüldüğünü duyuyor ve yaşıyoruz. Fakat faşist caniler basın toplantısı yapıyor; valiler, yargıçlar, paşalar MİT ve CIA ajanları ziyafetler veriyorlar. Ölenlerin devrimci onurlarını ve yurtsever şereflerini karalamak için çirkef ağızlarıyla beyanlar verip, satılmış basınlarında yaygara ediyorlar. Çok sıkıştırılırsa «soruşturma yapılıyor» diye geçiştiriyorlar.

KARDEŞLER

20 Aralık gecesi Hatay Nokta durağında TANER BENİAN bıçaklandı, ve Taner ölürken «beni faşistler vurdu» dedi. Taner Türkiye Halkının Kurtuluşu için şehit olanların ne ilki ne de sonuncusudur.

Faşistlerin cinayetlerine son verilmeli. Onun için ise faşizmi yok etmek, yani bu düzeni en küçük birliğinden en yüksek karargahına kadar parçalamak, yerine işçi ve köylülerin devrimci demokratik iktidarını kurmak gerekir. Bu zorlu savaşın ve bu zaferin destanını şehitlerimizin kızıl, kıpkızıl kanlarıyle yazacağız.

BAĞIMSIZ TÜRKİYE:

ANALAR, BABALAR, KARDEŞLER,

Faşistler yalnız devrimcilere ve gençlere değil ha yatın her alanında tüm halka saldırıyorlar. Ne sünger çekme politikası uygulayan parti ve parlamenterler, ne uslu duralım vaazında bulunanlar bundan kurtulamazlar. Faşist saldırıları kırmak için ne susmak ve seyretmek, ne de için için üzülmek ve kızmak yetmez. Ne sünger çekme politikası ve parlemanto oyunları, ne «aman uslu duralım» diyenler, ne de bir avuç kişinin kararlılığı faşist saldırıları durduramaz.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, YURTSEVERLER, TÜM NAMUSLU ONURLU VE DÜRÜST İNSANLAR!

Fabrikalarda, işyerlerinde, mahallelerde, okullarda her tarafta faşistlere karşıbirleşelim, örgütlenelim. Her faşist saldırıya anında ve birlikte karşı koyalım. Örs olup ezilmek istemeyen, çekiç olup ezmelidir. Bizler çekiç olmak zorundayız ve ezeceğiz!

— Faşist işkenceci ve katillerden hesap sorulsun!

— MHP, Ülkü Ocakları, Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT) gibi faşist örgütler dağıtılsın, sorumluları cezalandırılsın.!

Bulunduğumuz yerlerde faşistlerin isim ve adreslerini açıklayalım. Onların işyerlerinden atılması ve semtlerden kovalanması, faşist örgütlerin kapatılması için çalışalım. Faşistlere ev ve örgütlerine bina kiralatmayalım, kiraya verenleri uyaralım. Var olanları çıkaralım; bakkallarımızdan, manavlarımızdan onlara satış yapmıyalım; afiş ve bildirilerini dağıttırmıyalım, gazetelerini sattırmayalım!

KARDEŞLER,

Köpek köpeği ısırmaz derler. Unutmayalım polis yardımcısı ilan edilen sivil faşistleri bu devlet organları yargılamıyacak ve cezalandırmayacaktır. Bunu gerçek olarak halkın devrimci iktidarı yapacaktır.

Faşist saldırıları kıralım. Bunun için Divriği'de treni durdurup faşistleri ezen köylüler, Tuzluçayır'daki emekçiler, Diyarbakır'daki halk, Profilo'daki işçiler, Ülkü Ocaklarını açtırmayan Gültepe'liler, Bornova Yurtlarında direnen devrimci öğrenciler bize örnek olsun.

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!
YAŞASIN İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYE'Sİ!

YURTSEVER DEVRİMCİLER

LOOCKHEED OLAYI

(Baştarafı 7. sahifede)

Bütün bu tertipler içinde, MC iktidarı, 8 Temmuzda imzaladığı anlaşmayı aradan aylar geçtiği halde hala, Meclis İç Tüzüğünü çiğnemek pahasına Meclis Başkanlığına vermemiştir. Yani olay Meclisten gizleniyor.

Adalet Bakanı Müftüoğlu «Aldığı bir teleks notuna göre ABD'nin belge vermeyi durdurduğunu» açıklıyor. Asıl önemli olan Müftüoğlu'nun bu durumu kabullenmesi.

Müftüoğlu şunu da açıklıyor : «Biz komisyonu soruşturma komisyonu olarak mütalaa ettik. Fakat ABD soruşturma komisyonu değil, araştırma komisyonu olarak mütalaa etmektedir. Bu nedenle yapılan **anlaşma gereğince** gelen belgelerin Lockheed araştırma komisyonuna verilmemesini istemektedir.» (Cumhuriyet. 29 Aralık 1976) Müftüoğlu bu olup bittiyi de rahatça kabullenmektedir. Zaten gizli anlaşmayı yapan kendi hükümetidir.

Besbelli ki rüşvet alanlar, ABD ve işbirlikçisi MC iktidarı tarafından korunacaklardır. Çünkü ABD, MC iktidarı, rüşvet alanlar çıkar birliği, kader birliği içindedirler. Ahmet mi rüşvet aldı? Mehmet mi rüşvet aldı? Bu önemini yitirmiştir artık. Çünkü hesap verecek olan bellidir : Amerikancı faşist MC iktidarı. Ve kimsenin kuşkusu olmasın gün gelecek bu hesap sorulacaktır. Hesap vermekten kurtulmanın tek yolu var; pılıyı pırtıyı toplayıp efendilerinin ülkesine kaçmak!

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

OKU! OKUT!

ABONE OL!

DAĞITIMINDA GÖREV AL!

ÇEVRENDEKİ BASKILARI İLET!

GAZETENLE İLİŞKİ KUR!

EVRENE GÖÇ EDENLER

Türkiye emekçi sınıfı davasının iki savaşçısı, Mehmet Çoba (Troçki Mehmet) ve Fehmi Kurucu arkadaşlar aramızdan ayrıldı.

Onlar fırtınayla çarpışanlardandı.

Yolun düşerse kıyıya birgün
Ve maviliklerini denizin seyre dalarsan
Dalgalara göğüs germiş olanları hatırla
Selamla yüreğin sevgi dolu
Çünkü onlar fırtınayla çarpıştılar
Eşit olmayan savaşta
Ve dipsizliğinde enginin yitip gitmeden
Sana liman gösterdiler uzakta

Limanı gösterenlerden ve senden sadece hatırlamanı isteyenlerden ikisi daha üst üste habersiz göçüp gittiler. 1944'ün Saraçoğlu hükümetinin vurguncu, faşist, rejimine karşı direnen Reşat Fuad'ın 68 arkadaşından ikisi daha.. Öylesine habersiz ki, tabutunun ucuna yapışmak onuruna eremedi arkadaşları.

Devrimci karamsar olmaz, ama en iyi düşünen o olduğu kadar, en yürekten duygulanan da odur. Onun için «Bu kaçıncı bahçe tarumar...» demekten kendimizi alamıyoruz. Daha dün gibi, hapishanede tayınlarımızı paylaştığımız, acıyı, işkenceyi, neşemize katık ettiğimiz günler. 1944. daha dün gibi.. Dile kolay tam 32 yıl geçmiş. Devrin açık kapalı kanlı faşizminin işkence odalarından tertemiz, pak, yılgıyı elinin tersi ile silkip atmış iki yiğit arkadaş.

Troçki Mehmet, 80'ine yakındı. Kurtuluş Savaşının başladığı günlerde O, Yunanistan'da Anadolu harekâtına para toplamak suçundan, ölüm cezası ile aranırken, Anadoluya kaçtı ve mücadeleye katıldı. Tütün işçisiydi. Kendisi gibi bilinçli göçmen tütün işçileriyle, yıllarca omuz omuza savaştı ve devrimci çizgiyi şaşmadan izledi. Mülteci gurubunun sahtekârlığı karşısında ilk kesin tutumu takınanlardandı.

Fehmi Kurucu: Babası İsmail Kurucu gibi, çok genç yaşında Türkiye emekçi sınıfının acısını yüreğinde duymuş, bu acıyı bilincinde oya gibi işlemiştir. Darüşşafaka Lisesinin sıralarında okurken mücadeleye atıldı, yıllarca eylemi sürdürdü. İlk tutuklanması Yedeksubay Okulunda iken oldu. Oradan alınarak bilinen yollardan geçirilip hapislere atıldı. Sonra askerî sürgünler, işkenceler. Ve ardından işsizlik yılları... Buna rağmen tertemiz bir insan. İçinde pırıl pırıl bir yürek sonuna kadar dosdoğru devrimci çizgisinden ayrılmadan, Tahtakale'de ahşap, harap bir han odasında çalışırken genç denecek bir yaşta can vermek...

Bugün güdük de olsa sendikalarıyla, yayını ile, partileriyle, biraz demokrasi varsa bu zembille gökten inmedi. Mücadele ile sağlandı. Onların mücadelesi ile, nimeti değil, külfeti ödev bilenlerin mücadelesi ile. Yeldeğirmenine saldıran Don Kişot'un kurumu ile, «herşey benden başlar» diyen boş kafalılar yarım yüzyıllık savaşımızda yeri olan yiğit arkadaşlarımızın önünde biraz saygı, biraz utançla durmasını bilirlerse, onlar için iyi olur. Acımız büyük! Dostlarımıza baş sağlığı dileriz.

Z.A.

TÜSTAV